

ת"פ 34630/12/21 - מדינת ישראל נגד אמיר דבארי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 21-12-34630 מדינת ישראל נ' דבארי(עציר)
בפני כבוד השופט יואל עדן
בעניין: המאשימה
מדינת ישראל
עו"ב' כ עו"ד עמיחי חביביאן - פמ"ד
נגד
הנאשמים
אמיר דבארי
עו"ב' כ עו"ד מוחמד ג'ברין

זכור דין

האישום והסדר הטיעון

1. הנשם הורשע על פי הודהתו בעבודות כתב האישום המתוקן (כא/2), במסגרת הסדר טיעון, בעבורות של הסתננות מזוינת לפי סעיף 4 לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), ונשיאות נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין.

על פי עבודות כתב האישום המתוקן, הנשם תושב עזה, אשר במועד הרלוונטי לכתב האישום לא היה בעל היתר כניסה לישראל.

בתאריך 27.11.21 החליט הנשם להסתנן לישראל, כשהוא נושא על גופו רימון רסס, וזאת על מנת להיעצר.

סמוך לפניו השעה 15:18, התקרבה הנשם לגדר המערכת, ועבר אותה לתוך שטח ישראל.

כוחות צה"ל הבחינו בנאם ודרשו שיווץ את מה שבכליו, הנשם נענה לדרישותיהם, פשט את בגדיו ובכיס מעילו נמצא הרימון על ידי חייל צה"ל. הרימון פוצץ ע"י החילילים במקום.

במעשיו אלו, הסתנן הנשם לישראל, שלא מעבר גבול, וכשהוא נושא את הרימון שהוא נשק שביכולתו להמית, ללא היתר דין.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו, הנשם הודה בכתב האישום המתוקן, הורשע בעבירות המפורטים בו, ואין כל הסכמה עונשית בין הצדדים.

עמוד 1

טענות ב"כ המאשימה

.2. לטענת ב"כ המאשימה:

העריכים שנפגוו הם זכותה וחובתה של מדינת ישראל ומערכות המשפט לשמר על גבולות המדינה מפני מסתננים לשטחה. יש צורך במענה אכיפתי הולם ומרתייע, שיקדם התמודדות אפקטיבית עם תופעת ההסתננות, תופעה זו פוגעת בביטחון השוטף, בביטחון החילאים ובאינטרסים ביטחוניים וריבוניים של מדינת ישראל, ומסכנת את כוחות צה"ל.

נטען כי כתע, שוב מסתמן עליה בכמות המסתננים משטח רצועת עזה, וחציית הגדר, בין באופן חמוש ובין אם לאו.

הניסיונו לטעון כי מסתננים אלו אינם מתכוונים לפגוע בביטחון המדינה שכן תכלית הכניסה היה כלכלית או אישית, חוטא למציאות, ומועלם מההשלכות הביטחוניות החמורות של תופעה זו, ומופוטנציאלי הסכנה הרוב הטמון בתופעה.

במקרה זה הייתה הצעידות ברימון רסס, וההתchmodות בו מגבירה מאוד את הסיכון הנש��ף לשלהות גופם ובטחונם של חיילי צה"ל ותושבי מדינת ישראל.

החוק קבע 15 שנות מאסר על עבירות הסתננות מזוינת לעומת 5 שנות מאסר על הסתננות בלבד, ויש לתת ביטוי לכך שהמחוקק שילש את הענישה בגין עבירה כאמור.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה ועתר לקבעת מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל - 5 שנות מאסר בפועל.

נטען כי נדרש החמרה בעבירות נשק, והנאים נשא על גופו רימון רסס. לאחרונה נכנסת לתקוף הוראת שעה במסגרת תיקון 140 לחוק העונשין, למטרות שהתיקון אינו חל ביחס לנאים, התיקון קובע ענישה מזערית של רביע מהעונש הקבוע ביחס לטעיף 144(ב) לחוק העונשין. לטענת ב"כ המאשימה, התיקון מצדיק את מתחם הענישה לו עתר.

התבקש למקם את עונשו של הנאים בתחום המוצע, זאת, בהתחשב במניעו של הנאים ובעובדה שמטרתו הייתה להיעצר, בהתחשב בגילו הצעיר והיעדר עבר פלילי.

כן התבקש להטיל מאסר על תנאי, וקנס מהטעם שהמוטיבציה בהסתננות היא מוטיבציה בעלת אופי כלכלי, והשתתף קנס יש בה גם כשלעצמה להעביר מסר ששולל את המוטיבציה.

טענות ב"כ הנאשם

מדובר בנאשם תושב רצועת עזה, חקלאי שהודה כמעט בהזדמנות ראשונה, חסר זמן שיפוטי ונודע עבר פלילי. הנאשם לא התייחס לארגונים ברצועת עזה, הוא אדם פשוט, משפחתו מונה 12 נפשות, והפרנסה ברצועת עזה קשה. הלוחם הכלכלי הוא שהניע אותו לבוא לאגלו, ונטען כי הנאשם הגיע לגבול במידעה שאם הוא לא סcin או משה אחר, החילים יחזירו אותו לאור ההנחה החדש לפיה אם המסתננים מבצעים הסתננות רגילה מוחזרים אותו חזרה.

לטענת ב"כ נאשם הגשת כתבי אישום נגד מסתננים המבצעים הסתננות ללא נשך נפסקה לתקופה מסוימת, וכיום, מוגשים כתבי אישום רק נגד מסתננים שבידם רימון. לטענתו, גם מסתננים עם סcin מוחזרים לרצועת עזה.

טען כי הנאשם רכש רימון, לא בדק האם הרימון תקין או לא, כי זו לא הייתה מטרתו, והמטרה הייתה להראות לחילים שבא עם רימון, כי הוא בא להיעדר.

טען כי אין להקל בעניין ההסתננות, אך עם זאת החילים מתורגלים, והאמצעים הטכנולוגיים הם לא אותם אמצעים הטכנולוגיים שהיו לפני 10 שנים.

טען כי ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה ישנה, בה הייתה תקופה בה חילים לא היו יכולים לדעת אם מסתננים באו לפגוע בהם או שבאו לעבודה, והעונשים היו ברף גבוה, אולם התקופה הופסקה, והמדינה הפסיקה להכניס מסתננים רגילים ולהעמיד אותם לדין.

טען כי אם כוונת המדינה היא להחמיר בעונשים של מסתננים עם רימון, ולטעון למה שהיה לפני הרבה שנים, יש לעשות זאת בהדרגתיות.

המתחם לו עתרה המאשימה לא סביר, והענישה צריכה להיות זו שהוטלה בשנת 2018.

התבקש לקבוע מתחם הנע בין 12 ל - 24 חודשים ולמיקום הענישה של הנאשם ברף התחthon, לאור כך שמדובר בנאשם צער.

ביחס לתיקון החוק בעבירות נשך,טען כי הוא אינו מתייחס לנסיבות אלו אלא למיגור החזקת הנשך בישראל, והחזקת נשך לכל שימוש פלילי.

הנאשם אמר כי הוא מבקש שמדינת ישראל תסיר את המוצר מעל רצועת עזה.

הערכדים המוגנים ומתחם העונש ההורם

4. הנאשם ביצע עבירות של הסתננות מזוינת ונשיית נשק בכך שהתקרב לגדר המערכת ועבר אותה לתוכה שטח ישראל כאשר הוא נושא רימון רסס שבכוויה להמית.

העבירות אשר ביצע הנאשם הין עבירות חמורות, בפרט בנסיבות ביצוען, הסתננות עם כלי נשק שבכוויה להמית - רימון רסס, ומהגובל בו ההיבט הביטחוני לאירועים בו חמור, על רקע המציאות הביטחונית במקום.

להסתננות השכלות ביטחונית ברורות, ותוצאתה הקצאת כוחות צבא לאירוע ההסתננות, העמדת כוחות הצבא בסיכון הכרוך בפעולות בקוו הגבול והמשמעות הכספית הכרוכה בכך.

בביצוע העבירות פגע הנאשם בערכדים המוגנים שהם בטחון המדינה ובטחון חייליה ואזרחה, ריבונות המדינה וסמכתה לקבוע מי יבוא בשעריה וזאת בנוסף לפגיעה באינטראסים כלכליים בשל הצורך בהשקעת משאבים אנושיים וככליים למניעת הסתננות.

תכלית חוק ההסתננות הינה תכילת ביטחונית הרתעתית, ולעבירות ההסתננות היבט בטחוני גם כאשר נתען כי מדובר בכניםה למטרות כלכליות.

לענין זה ר' ע"פ 6474/08 **עוזמי פרג'אללה ואוח' נ' מ"י** (10.6.2009):

"נדגיש, כי עבירת ההסתננות, וביחד במצב הביטחוני השורר ברצועת עזה, היא אכן עבירה חמורה, אשר יש לה השכלות ביטחונית נכבדות...noc'h האמור, ואל מול הצורך בהרתעה,atri שלא ניתן לתת משקל נוסף לטענות אודות המזקקה הכלכלית שבה שרויים המערערים ובני משפחותיהם".

ביחס לתכלית הביטחונית של החוק למניעת הסתננות ולכך שקיימת העונש הגבוה הינה לנוכח הסיכון הביטחוני הרב הגלום בעבירה זו, ר' ע"פ 5746/06 **כמאל עבאס נ' מ"י** (31.7.2007):

"ההיסטוריה החוקיקתית של החוק למניעת הסתננות מלמדת בבירור כי תכליתו הינה להגן מפני כניסה של אבדין בתחום גבולותיה של מדינת ישראל מטחחים גובלים או סמוכים לה. ...על התכליות של שמירה על ביטחון המדינה והרתעה מפני מעשי הסתננות, ניתן ללמד גם מהוראותיו השונות של החוק למניעת הסתננות. ...noc'h הסיכון הביטחוני הרב הגלום בעבירות אלה, נקבע בגין עונש מרבי גבוה יותר ביחס לעונש הקבוע בגין עבירת ההסתננות לפי סעיף 2 לחוק. בכל אלה יש כדי לתמוך במסקנה אשר אינה שונות במחלוקת בין הצדדים בפנינו, ולפיה תכליתו של החוק למניעת הסתננות היא ביסודה תכילת ביטחונית-הרתעתית, שנועדה להגן על ביטחון גבולותיה של מדינת ישראל מפני כניסה שלא כדין לשטחה".

ו' ע"פ (מחוזי ב"ש) 7171/06 מדינת ישראל נ' עורג'אן אנוואר ואח' (5/7/2006):

"עבירות הסתננות כשמה כן היא. הדגש מושם על פעולות הכניסה האסורה לארץ ולא על ההימצאות בארץ שלא כדין (ראה סעיף 1 לחוק). חיצית גבול אסורה בין מדינות שכנות - מצרים וישראל - בהיקף של ממש, על כל המשתרע מכך, פוגעת במרקם העדין של היחסים ביניהן. במצבות של תחילת המאה ה- 21 פגיעה שכזו אוצרת בתחום היבטים בייחוניים. זהו המצב גם אם הנאשם בזדד חוצה את הגבול כדי למצוא נתיב חדש לפרנסתו. הרוי המצב בשטחינו בגדר לא נודע, והנוצע לתכנן תכנית לעبور מדינה למדינה מודיעין לכך שיש במשיו כדי לפגוע בהיבט זה או אחר בראיבונו של שתי המדינות. אין הוא יכול לעצום עין ולהציג את מעשיו כשייך למדור הכלכלי בלבד. השקעת מדינת ישראל כדי לשומר על יציבות הגבול נובעת משיקולים בייחוניים. חדרות חוזרות ונשנות בנסיבות זו או אחרת בגבול עלולות בסופו של דבר להחליש את יציבותו לאורכו ולרוחבו. ניסיון לצמצם את הראייה במעשה של הנאשם שאינו הוא מתקoon לפגוע בביטחון המדינה מעבר לפועלות הכניסה האסורה - Caino מדובר במעשה קונדס או הרفتקה מובנת מההיבט הכלכלי, חוטא למציאות".

עוד על הסכנה הגלומה במעשהים אלו ר' ע"פ 5059/09 מ"י נ' מוחמד שרטאה (15.10.2009): "המערער תושב רצועת עזה, חדר ושב וחדר לשטחה של מדינת ישראל שלא כדין, כאשר בפעם הראשונה הוא עשה זאת על ידי חיתוך של גדר הגבול. נדמה כי אין צורך להזכיר מילאים על חומרת המעשים.. במעשה מסוג זה גלומה סכנה מופלגת לציבור ולכוחות הביטחון...".

עבירות הסתננות, ובפרט בקוו הגבול בו בוצעה, נשאת בחובה היבט בטחוני מובהק, והינה בעלת חומרה יתרה, וזאת בנסיבות המחייבות בדמota הצדידות ברימון רסס, שהוא כלי נשק שבכוחו להמית אדם.

קביעת מתחם העונש ההולם נעשית תוך התייחסות להיבטים הקשורים בנסיבות הביצוע, ולמתחם היבט אינדיבידואלי הקשור למקור המסתומים הנדון. ר' ע"פ 1323/13 רך חסן ואח' נ' מ"י (5.6.2013), המתיחס לצבון האינדיבידואלי אשר העניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם.

בע"פ 7716/14 אחמד אבו סעיפאן נ' מ"י (20.4.2015) - נגזר על המערער, אשר הסתנן מרצעות עזה לישראל כשרשותו סכן בצוותא עם אחר, עונש של 26 חודשים מאסר, תוך שנקבע מתחם עונש הולם הנגע בין 18-40 חודשים מאסר. הערעור נדחה ונקבע כי מדובר בעונש הולם אשר התחשב בגיל הצעיר ובהעדר עבר פלילי של המערערם, וכן כי מתחם הענישה שנקבע אינו חריג מדיניות הענישה הרואה.

בע"פ 5059/09 מ"י נ' מוחמד שרטאה (15.10.2009) - חדר המשיב תושב רצעות עזה, לישראל, לאחר שחתר את גדר הגבול. הוא נעצר וגורש לרצועה, אולם בחודש דצמבר 2008, שב ונכנס לישראל, הפעם דרך הגבול עם מצרים, ואת זאת עשה לאחר שזמין לחקירה על ידי אנשי חמא"ס בחשד למעורבות בסחר בסמים. הפעם נעצר המשיב בבית חולים בפתח-תקווה, לשם הגיע כדי לבקר את קרובת משפחתו. המשיב הורשע בעבירות של הסתננות ופגיעה ברכוש

שהיה בה כדי לפגוע בביטחון המשינה ונדון ל - 12 חודשים מאסר בפועל. ערעור המדינה התקבל ועונשו של המשיב הוחמר ל - 24 חודשים מאסר בפועל, וזאת מכח כך שערכתה הערעור אינה מצאה את הדיון, ונפסק כי : **"בנסיבות מסווג זה גלומה סכנה מופלתת לציבור ולכוחות הביטחון, ועל כן נכון היה להגביל עליהם בענישה קשה כדי להרתיע את הרבים ולהפוך אותם ללא כדאים."**

בעפ"ג (מחוזי באර שבע) 30475 מ"י נ' **מוחמד אל בלעאווי ואח'** (25.12.2013) התקבל ערעור המדינה על קולות העונש שהוטל על ארבעת המשיבים בגין עבירות הסתננות, שאינה הסתננות מזוינית. העונשים אשר הוטלו היו בין 7 ל - 9 חודשים מאסר בפועל. ערעור נקבע כי מתחם העונש ההולם בעבירת הסתננות (לפי סעיף 2 - ולא הסתננות מזוינית) הינו בין שנה אחת לשתי שנים מאסר, ועונשם הוחמר, כך שעל שלושה הוטלו 12 חודשים מאסר ועל הרביעי 11 חודשים מאסר, לאור גילו הצעיר.

בת"פ (מחוזי באר שבע) 36418 מ"י נ' **אבו עוויל** (10.2.2014) - הנאשם הורשע בעבירת הסתננות מזוינית כאשר ברשותו סכין יפנית וסכין גדולה נוספת נסpta, הסדר הטיעון כלל רף עונשה עליון של 2.5 שנים מאסר, ונגזרו 26 חודשים מאסר, כאשר נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל - 40 חודשים מאסר בפועל.

בת"פ 14-05-8999 (מחוזי באר שבע) **מ"י נ' חאתם אבו סליסל** (23.7.2014) - הנאשם הורשע בעבירת הסתננות מזוינית כאשר הסתנן מרצעת עזה לישראל כsharpתו סכין, ונגזר עליון עונש של 17 חודשים מאסר בפועל כאשר נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3-1 שנים מאסר בפועל, וצוין כי יש גם ליתן דגש ומשקל לסוג הסכין אשר עמה בוצעה עבירה הסתננות.

בת"פ 13-03-39377 (מחוזי באר שבע) **מדינת ישראל נ' נאג'י אבו שמלה** (20.2.2014) - הנאשם הורשע בהסתננות בצוותא עם שניים אחרים תוך נשיאת סכינים יפניות, ונגזר עליון 10 חודשים מאסר ונקבע כי מתחם העונש בגין עבירת הסתננות מזוינית בצוותא תוך נשיאת סכינים שאינם סכיני תקיפה מובהקים ולא מניע בטחוני, נע בין 9 ל 30 חודשים מאסר בפועל.

בתפ"ח 19-05-68386 (מחוזי באר שבע) **מ"י נ' אבו שמאס** (7.11.2019) - הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון אשר כלל הסכנות עונשיות, בעבירות של הסתננות לפי סעיף 2 לחוק למניעת הסתננות, נשיאת נשך לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין והזק בדין לפי סעיף 452 לחוק העונשין. הנאשם, תושב עזה, החליט לחצות את גבול רצועת עזה ולהיכנס לישראל שלא כדין, הציג במספרים לחיתוך הגדר ורימונן יד, כדי שם "יתפס על ידי חיילי צה"ל, "יעצר ולא יוחזר לרצועת עזה". הנאשם הגיע בעודו מצוי ב rimon יד אשר היה להניח כי היה תקול, לגדר, חתר את הגדר ונכנס לישראל שלא כדין. חיילי צה"ל שהגיעו למקום עצרו את הנאשם ונתנו את ידיהם ליד השהה ברשותו. הצדדים הגיעו להסכמה עונשית על הטלת מאסר למשך 18 חודשים. בית המשפט כיבד את ההסדר ובשיקולים הובאה העובדה שנסיבות עבירת הנשך אין ברף גבוהה לאור כך שלפי כתב האישום המתוקן, היה הנאשם יסוד להניח מלכתחילה שהrimon אינו שימוש ולא יתרוץ. אמנם מדובר בהסדר טיעון, אולם הנסיבות שם אשר כללו החזקת rimon היו ברף נמוך מהנסיבות בענייננו הואיל ובענייננו מדובר בrimon רס שבכוcho להמית, שם מדובר היה בrimon של הנאשם היה יסוד להניח כי אינו שימוש ולא יתרוץ. הנסיבות החמורים יותר בענייננו צרכות לבוא לידי ביטוי בקביעת המתחם.

על מתחם העונש ההולם לבטא את חומרת נסיבות ביצוע העבירה, את הצורך להרtauן הn את הנאשם והn את הרבים, ועל הענישה לבטא את הצורך בהגנה על הציבור. הצורך במיגור תופעת ההסתננות המזוינת מחייב עונישה חמירה.

ההחלטה דלעיל עיקרה בנסיבות בהן ההסתננות הייתה תוך החזקת סכין, או אף הסתננות בלבד, לצד הסדר טיעון אשר פורט לעיל בגין הסתננות עם רימון אשר הנאשם שם כדבריו תקין. בעניינו מדובר בהסתננות אשר בוצעה כאשר הנאשם מצויד ברימון רסס, וזהו נסיבה חמירה באופן משמעותי, כאשר לצד עבירות ההסתננות עבירות נשיאת נשך.

הפוטנציאלי לסיכון חי אדם בהחזקת הרימון צריך להביא להחמרה בעונישה, גם אם הפוטנציאלי לא מומש ולא יצא אל הפועל.

הנאשם מוביל רימון אשר לו פוטנציאלי הרג ללא אבחנה, ועל מתחם העונש ההולם לבטא את המענה העונשי הראו' וההולם לחומרה זו של נסיבות ביצוע העבירה.

ב"כ הנאשם טען בגין המדייניות אשר נעשה בעבר, לפיה לא היו מועמדים לדין מסתננים בעבירות הסתננות בלבד, ואף מסתננים שהיו עם סכין בלבד, היו מושבים זהרה ללא העמדה לדין. טוען כי כתת קי'ם שונה בהעמדה לדין ומעמידים לדין מסתננים עם רימון. ואולם, שינוי המדיניות בוצע בגין למי שהיו מסתננים ללא נשך או כשהם נושאים סכין, ולא טוען כי שינוי מדיניות זה היה גם בגין מי אשר מחזיקים ברשותם רימון רסס.

לשינוי המדיניות התקיימה ההחלטה בעבר, ואולם מדובר היה כאמור בהסתננות ללא כל נשך או עם סכין בלבד. ר' רע"פ 16/16 69 כרם קירנאו נ' מ"י (6.12.2016) בו ההסתננות הייתה עם סכין, וע"פ 1207/16 סלים אבו עיאש נ' מ"י (21.4.2016) בו ההסתננות הייתה תוך התפרעות של עשרה מתפרעים.

הנאשם כתת הסנן כשרשותו רימון רסס, ושינוי המדיניות לא התקיים לנסיבות שכאלו של הסתננות, הכוללות החזקת רימון. לפיכך אין באותו שינוי כדי להקים טענה נגד מעצרו, או להקללה בעונש.

אשר לטענה כי לאור כך שלא עוזרים מסתננים עם סכין, הנאשם הצדיד ברימון - גם בכך אינו מצוי כי יש כדי להקל עם הנאשם. כתוב האישום מצין, בעובדה מוסכמת, כי הנאשם נעצר כשל גוף רימון רסס, וזאת על מנת להיעצר. בעובדה מוסכמת זו יש אמנם כדי לשלוול כוונה אחרת להחזקת הרימון, ואולם לעצם החזקתו, ולהסתננות עימיו, יש היבט של סכנה, אשר הינה חמורה ממשמעות מהחזקת סכין.

בנסיבות של הנאשם לישראל כאשר הוא נושא על גופו רימון רסס, יש כדי להעדים את הסיכון שנוצר עם כניסה. במקרים העניין לא נמצא אינדיקטיה לכך שהנאשם התכוון לעשות שימוש ברימון לפני כוחות הביטחון או אזרחי המדינה, אולם במעשה זה גלומה מסוכנות אשר צריכה למענה עונשי הולם.

המצב הביטחוני בגבול ממנו הסתנן הנאשם, עודנו מצב בוחני נפי, ועל הענישה לבטא את חומרת המעשה בנסיבות אלו.

עבירות נשיאת הנשך, הרימון, לכשעצמה, מחייבת ענישה מחמירה. הצורך בהחמרה בעבירות נשך הודגש בשורת פסקי דין. התקון לחוק העונשין ביחס לעונשת המינימום בעבירות נשך אמין כיו חל בענינו של הנאשם, אולם מגמת ההחמרה והצורך בה נקבעה זה מכבר. ר' לעניין זה ע"פ 1332/04 מ"י נ' פס ו Ach' (19.4.2004): "גם אם נכון הדבר כי עד כה רמת הענישה בעבירות של החזקת נשך אינה גבוהה, הרי שהמציאות השוררת בארץ - זמינותו של נשך חמם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלתת האלים העבריינית והאידיאולוגית כאחד - מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה", וכן ע"פ 5336/16 אברהם צדוק נ' מ"י (17.11.2013) - בו נפסק כי: "מסוכנותם הרבה של חומריו נפץ ומטעני חבלה, ידועה לכל בר- דעת. סכנות נפשות, פשוטו ממשמעו. שומה להרתם על מנת למגר תופעה של נשיאה והובלה של נשך. בחוי אדם עסquine, ואין מקום לפשרות. ....".

מכל האמור, אני מוצא את מתחם העונש הולם, בין העבירות אשר ביצע הנאשם, בנסיבות ביצוען, כולל מסר בפועל הנע בין 24 ל - 48 חודשים מאסר.

הענישה

.5. הנואם ליד 2000, נעדר עבר פלילי.

במסגרת השיקולים לקוala יש להביא את גילו הצעיר ואת קבלת האחריות.

מנגד, כאמור בע"פ 5059/09 מ"י נ' מוחמד שרתאה (15.10.2009)_DLUIL, יש להטיל ענישה שהיא בה כדי להרטיע את הרבים ולהפוך את המעשים ללא כדאים.

邏輯ically הרתעת הרבים, ו邏輯ically הרתעת היחיד, היה מקום להטיל ענישה העולה על הרף התחתון של המתחם.

אולם, ב"כ המאשימה עותרים להטלה עונש ברף התחתון של המתחם, ובנסיבות העניין, לאור היעדר עבר פלילי וגילו הצעיר של הנאשם, איןני מוצא מקום לענישה המחייבת מעלה הרף התחתון.

אשר לעתירת המאשימה להטלה קנס, אך יש להטיל רכיב כלכלי,邏輯ically הרתעה, ואולם לאור נסיבותו של הנאשם, על הקנס להיות מותן.

.6. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים. מתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו מיום 27.11.21.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשם ישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה לפי החוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), או כל עבירה נשק מסווג פשע.

קנס - קנס בסך 2,000 ₪ או מאסר למשך 10 ימים תחתיו; הקנס ישולם ב- 10 תשלוםויות חודשיות שוות ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 60 יום מהיום ויתר התשלומים מידיו 30 יום לאחר מכן.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' אדר ב' תשפ"ב, 13 מרץ 2022, במעמד הצדדים.